כל הזבחים פרק שמיני זבחים עו.

מסורת הש"ס

א) לקמן 5: ירושלמי שביעית פ"ח ה"ז. ב) מע"ש פ"נ מ"ב. ג) שביעית פרק ח משנה ז. ד) [בכורות ט:]. ה) טיר ס. מנחות קה. נדה ע. ורש"י נזיר פ"ח ה"ב. ו) לקמן צא., ז) פסחים נב:, ח) שיר"ר לע"ב. ט) ירושלמי מע"ש פ"נ מ"ב. י) עיין נחמב"ם פ"י מהל' נזירות וכ"מ וע' רש"ק.

שינויי נוסחאות

א) ל"נ ר' שמעון (ש"ס וגליו. וכ"ה במשנה להלן). ועי' תיקנ הקדמ: ב) תינח קדשים מוחלט בש"מ. ומ"מ שביעית הנני' שלא יביאנו לידי פסול: ג) ל"נ הכי נמי דרבנן וכ"ס מתקן (ש"ס): ד) כד"ו מאכל: ה) מצורע הוא הרי (ש"ס): ו) דאמר (ש"ס וצ"ק): ח) מה"מ מיקן דאי אישרב. וקלי לפרס אלינה דרבנן. ע"כ. וע' פ"מ: ט) באבילתו והכי כל"ל ותינח בר' נמחק (ש"ס): י) ל"ל אמרו לו מה אם היקל בזבחי (ש"ס וכ"ה נמצאות): יא) ל"ל פסק (ש"ס): יב) הזה ושנה בלה והביא: יג) ל"ל שבעה והזה ושנה ומבקש (צ"ק): יד) פירוש עד שיזרק הדם עליו. דשלש בהמות כו' כל"ל (צ"ק): טו) ל"ל נזירות טהרה (ש"ס): טז) ל"ל דאסס טיר עמא יסרה עד תגלחת נזירות הטומאה שהיא התגלחת הכלים. ואל"ק הנינ שניה (נתקנים הטומאה). ולפני מוקן. ע' מיד ואלהרים: יז) מבלהים ואחר גילות זה כתוב בתוספתא ומביא כו' כל"ל (צ"ק): יח) ל"ל ישרחה (ש"ס): יט) ל"ל סמך ומגלת (ש"ס): כ) ל"ל למחר (ש"ס): כא) כיס לשון הקופסא' סס. וכתוס' נזיר (ני ע"ח) כתבי יפקיר נכסיו: כב) ל"ל מי שאינו (ש"ס): כג) תינח ימי נמתק (ר"ר וצ"ק): כד) ל"ל לבלח עד (ש"ס וצ"ק): כה) וסוסר (צ"ק): כו) ירושלמי בערל פ"ח ה"ב גרס בגמיית שלמין וכייש דמצית כל קרבנותיו בשלמים. כ"ם הפמ"ת וקה"ע. עס. ר"כ תוס' נזיר ס' ע"ח ד"ה רבינו. וכן מי' בחס"ד על התוספתא. אבל התוס' דיקן הביני ד"ל קרבן שלמים ומש"ה מקשו לשלן אמלי לא אסיר גם חטאת נמחה: כז) ועולה. (ר"ר וצ"ק):

ליקוטים

השייך לעמ' זה ר' בעמ' קודם ומתנה עליהן ואמר אם מצורע אני הרי זה אשמי ואם לאו הרי זה שלמי נדבה. אשם זה נשחט בצפון ושעין מתן בחיצון ומסריכה ונסכים ותנופה חזה ושוק ונאכל לזכרי בהונה. ולא דורז לו חכמים לריבי שמעון שמביא קדשים לבית הספרי. להביא חטאת בהמה אין יכול שאין חטאת בהמה באה על הספק. להביא חטאת העוף אין יכול שהעשיר שהביא קרבן עני לא יצא. כיצד עושה יכתוב נכסיו לאחר ויביא קרבן עני נמצא עני מביא חטאת העוף ומתנה עליהם ואומר אם מצורע אני הרי זה חטאת ואם לאו הרי זה שפיר. ואוכל בקדשים מיד. אבל לשתות יין ולטמא אין יכול שאין ימי נזיר עולין לו בתוך ימי צרעתו. ביצד תעשה לו בדברי בן זומא פוטר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלח. ומביא חטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה. ואם טהרו אני עולה מתובתי וחטאת ספק. וכוסר שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים. ומביא עולה וכתנה אם טמא אני עולה הראשונה חובה. וזו נדבה והחטאת העוף מחובתי. אם טהרו אני עולה הראשונה נדבה וזו חובה. החטאת העוף ספק. ומגלח. ואוכל בקדשים לאחר ששים יום. ושותה יין ומטמא לתתים מיד. כמה רבנים אמורים בזמן שנזיר שלשים. אבל נזיר שנים עשר חדש אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומטמא לתתים לאחר ארבע שנים. שמא בספק ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים. ושותה יין ומטמא לתתים לאחר ששים ושמונה יום. שמא בודאי ומוחלט בספק אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה יום. שותה יין ומטמא לתתים לאחר שבעים ואדבעה יום. שמא בודאי ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים. ושותה יין ומטמא לתתים לאחר ארבעים ואדבעה יום. ע"כ. **ולשרים** התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות. אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב. והשניית אחר ימי ספרו. ושתיהן כשהן בספק אין הנזירות. ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן. רימי צרעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו ליכי נזירותו. וכשמגלח המצורע תגלחת שניה. מביא למחרתו ב' כבשים אחד לעולה ואחד לאשם ושתי תורין אחד חטאת ואחד עולה. והנזיר טמא אחר שמונה ושונה וטובל מגלח. וביום שלאחריו מביא כבש לאשם ושתי עופות אחד חטאת ואחד עולה ואפילו עשיר. ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירות הטהרה שטהר. שהאשם והעולה אינן מעכבין. הנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה וכבשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלח אחר הבאת קרבנותיו (מסדי דיד סס):

שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירות הטהרה שטהר. שהאשם והעולה אינן מעכבין. הנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה וכבשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלח אחר הבאת קרבנותיו (מסדי דיד סס):
ולשרים התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות. אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב. והשניית אחר ימי ספרו. ושתיהן כשהן בספק אין הנזירות. ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן. רימי צרעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו ליכי נזירותו. וכשמגלח המצורע תגלחת שניה. מביא למחרתו ב' כבשים אחד לעולה ואחד לאשם ושתי תורין אחד חטאת ואחד עולה. והנזיר טמא אחר שמונה ושונה וטובל מגלח. וביום שלאחריו מביא כבש לאשם ושתי עופות אחד חטאת ואחד עולה ואפילו עשיר. ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירות הטהרה שטהר. שהאשם והעולה אינן מעכבין. הנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה וכבשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלח אחר הבאת קרבנותיו (מסדי דיד סס):

וכולן כהנים רשאין כו'. משנה היא בפ' כל התדיר (לקמן דף 5:) **וגני קדשים קתי: לשנות באכילתן כגון לאכלן בלוויין כו'.** אמר ר' [1] קרא לך נתתים למשתה (במדבר יח) לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין: **וסכלי תרומה.** ואע"ג דקא ממעט בזמן אכילת תרומה: **אין לוקחין תרומה.** הכהנים בכסף מעשר שני בירושלים: **מפני שממעט באכילתה.** במקום אכילתה דמעכשיו לא יאכלנה אלא בירושלים: **כי אתא.** אביי קמיה דרב יוסף: **א"ל אמאי לא פוסקים.** גמי מהא: **לגיס בספסל.** כשלריך לאכול הטמן בזמן השביעית: **ה"ג דרבנן.** תרומת ירק: **מי פכי.** דמשום דרבנן הוא: **איפכא מיבעיא ליה למיתני.** אין מבשלין ירק של תרומה בשמן שביעית ורבי שמעון מתיר אבל השתא שמן תרומה לחלוייתא היא דכתיב (שם) כל חלב יאהר וקא שרי ר"ש: **דאיערב** [2]. שמן בירק ועל כרחו יבשלם יחד כדמפרש לקמיה דאי אפשר לטמטו כולו ממנו: **הא לא דמי כו'.** פיומא דקושיא הוא: **תפיכה בחמיכות.** מתני' היא וקתני מאכל כחמור שבהן ואפילו לרבנן והכא נמי מי דלאיערב עסקינן לא הוו פליגי רבנן עליה: **וקמפסיד בשביעית.** ורחמנא אמר [3] נאכלה ולא לבספד: **למחרת.** בספק מלורע מוחלט וספק אינו מוחלט קאי. למחרת ביום השמיני: [4]**שחיטה בלפון ובהוגות.** כחומר דאשם: **ומסיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק.** כחומר שלמים. והא

[1] וכולן רשאין כהנים לשנות באכילתן לאכלן צלויין שלוקין ומבושלין ולתת לתוכן תבלי חולין ותבלי תרומה דברי ר' ישמעאל [2] אמר ליה הנח לתרומת תבלין דרבנן איתיביה [3] אין לוקחין תרומה בכסף מעשר מפני שממעט באכילתה ור' שמעון מתיר אישתיק ליה כי אתא לקמיה דרב יוסף אמר ליה אמאי לא תותביה מהא [3] אין מבשלין ירק של שביעית בשמן של תרומה [4] שלא יביאו קדשים [5] לבית הפסול ור' שמעון מתיר א"ל אביי ולאו מי אותביתיה מהא דתבלין ואמר לי הנח לתרומת תבלין דרבנן הכא [5] נמי (תרומה) תרומת ירק דרבנן אי הכי איפכא מיבעיא ליה למיתני ירק של תרומה בשמן של שביעית ולאו מי אותביתיה ממתני' דמתיר רבי שמעון ואמר לי דאיערב הכא נמי דאיערב אי דאיערב מאי טעמייהו דרבנן מידי דהוה אאשם ושלמים מי דמי התם אית ליה תקנתא ברעייה הא לית ליה תקנתא ברעייה הא לא דמי אלא לחתיכה שבחתיכות דכיון דלית תקנתא דאוכל [6] כחמור שבהן מתקיף לה רבינא מי דמי חתיכה שבחתיכות לית לה תקנתא כלל האי אית ליה תקנתא בסחיטה ורב יוסף היכי נסחוט נסחוט טובא קא מפסיד בשביעית נסחוט פורתא סוף סוף איערובי מיערב איתיביה [7] רבי שמעון אומר מביא אשמו ולוגו עמו ואומר אם של מצורע [8] הרי זה אשמו וזה לוגו

אין לוקחין תרומה בכסף מעשר שני מפני שממעט באכילתה. פי' בקונט' דמתמלה שרא לאוגן כדאמר בפ' הערל (יבמות דף עח.) זרות אמרתי לך ולא מניות והשתא אסיקא דמעשר אסור לאוגן וגם בעי חומה ותרומה לא בעי חומה ומתוך המשנה משמע שאין הקפידא משום תרומה אלא משום מעשר דמעיקרא שרי לזרים והשתא אסור וגרסי' בסדר המשנה [9] באכילתן [10] כו' והכי איתא בגמ' מעשר שני (פ"ג מ"ב) אין לוקחין תרומה בכסף מעשר מפני שהוא ממעט באכילתה ור"ש מתיר אמר להם ר"ש אם הקילו בזבחי שלמים שהוא מביאן לידי פיגול ונותר לא נקל בתרומה מה [11] לי היקל בזבחי שלמים שכן מותרין לזרים נקל בתרומה שהיא אסורה לזרים פירוש אמר ר"ש אם הקלנו ליקח שלמים מכסף מעשר אע"פ שמביא המעשר לידי פסול פיגול ונותר כ"ש שלוקחין תרומה הקלה מכסף מעשר אמרו לו אם לוקחין שלמים שמותרין לזרים כמו מעשר אבל אין לוקחין תרומה שאסורה לזרים אמר לי' לא אמר לי' אלא לזרים. הגה"ה:

[1] **למחרת מביא אשמו ולוגו עמו.** פירש קונטרס למחרת יום שמיני וכמנחות (דף קה.) פי' למחרת יום שביעי והכל אחד דאפסקת נזיר בתוך ספק מלורע טמא קאי כדמוכח בתוספתא דנזיר פרק בתרא והכי איתא התם ספק נזיר טמא וספק [2] נזיר טהור אבל נזיר ודאי היה ספק מלורע טמא פירוש מוחלט ספק מלורע טהור פי' שטהר כבר אבל מלורע ודאי היה פירוש בחד גברא אחיי שיש בו כל ספיקות הללו אוכל בקדשים לאחר ששים ושותה יין ומטמא לתתים לאחר מאה ועשרים יום כילד אמרו לו נזיר טמא אתה לא ומנה שבעה הזה [3] ושנה גלח והביא קרבן מנה שבעה [4] ומבקש לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין טהור מגלח פחות משלשים יום לא ומנה עשרים ושלשה יום להשלים שלשים מנה שלשים ומבקש לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר מגלח אלא על הדמים פירוש [5] שלא בהמות מיד להביא חטאת עולה ושלמים ועל אחת מהן יכול לגלח וחטאת בהמה אינה באה על הספק ושלמי נזיר נמי טעונין תנופה וזה אין יכול להביא מפני שהוא ספק מלורע טמא אבל עולה יכול להביא דקתני כילד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם הרי זו חובה ואם לאו הרי זו נדבה כילד הוא עושה להחמיר עליו מביא פיילי של חרס חדשה ונותנין לתוכה רביעית מים מייס ומביא [שתי] לפורי דרור כדין כל המלוכרעין ביום תגלחתן וחטאת העוף פירוש כדין נזיר טמא דשמא נזיר טמא הוא ותגלחת זו של טומאה ואינו מתחיל נזירות טהרה עד שיביא חטאתו של טומאה (יג) שחטאתו מעכבתו מלמנות נזירות [6] אבל אשמו אינו מעכבו ומשיגלח תגלחת טומאה הוא אסור לגלח עד שיטמא נזירות טהרה והכי צריך להביא חטאת עולה שומאה למנות נזירות טהרה ולגלח בטוהרה לטהרת נדרעתו והאשם יהא עד תגלחת הטומאה [7] שיעשה אחרי שטהרו בודאי מן הלרעת שחוטה תעלה לו ודאי לטומאת נזרו כמו שמפורש בסוף הנרייתא דימי לרעתו אין עולין לימי נזרו ותגלחת לרעתו אינה עולה לתגלחת נזרו דלאמרי' בפ' מי שאמר הריני נזיר מגלח (נזיר דף י"ח:) וכפ' ב' נזירים (שם דף פ:) ומה שמביא חטאתו ביום תגלחתו היינו כר' עקיבא דאמר בגמ' נזיר (דף מד:) אם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום והכא נמי הוי כגילח בשמיני שהרי שוהה תגלחתו ומתנה על חטאתו ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה פירוש עולה שאמרנו למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי וחטאת העוף ספק ומגלח ראשו חקנו וגבות עיניו כדרך שהמלוכרעים מגלחים [8] ומביא עולת בהמה ומתנה עליה כו' ונראה שאסר מן המוספתא ופופר שלשים יום וגרסי' ופופר שלשים יום ומביא עולת בהמה כו' שהרי ספק נזירות טהרה הוא מונה ואינו יכול לגלח תגלחת שניה לרעתו עד שחרוק עליו אחד מן הדמים ויביא עולה, וחטאת ושלמים ויהא [9] עד סוף נזירות טהרה שאחר טהרת לרעתו שעולה בודאי ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלחת ראשונה העולה ראשונה נדבה היתה חו תהא מוחה וחטאת העוף שהבאתי בתגלחת ראשונה מחובה ואם טהור אני עולה ראשונה כלום וחטאת העוף ספיקו [10] מגלח ראשו וחקנו וגבות עיניו כדרך מלורעין ותגלחת זו היתה ראויה לעשות בסוף שבעת ימי ספרו מתגלחת ראשונה אבל לא היה יכול משום דגילוח ספק מלורע אינו דומה איסור גילוח המזיר רבי שמעון אומר מחר [11] יביא אשמו ולוג בידו כדין מלורע בשמיני שלו והוא יום שלשים ואחד ומתנה עליו לפי שהוא ספק מלורע וחטאת מלורע שמעכבת טהרתו אינו יכול להביא מבהמה שאין חטאת בהמה באה על הספק לפיכך יביא חטאת העוף ואם הוא עשיר יכאוב נכסיו [12] לאחרים ויהא עני ויביא קרבן עני דהיינו עוף ור' שמעון לטעמיה דאמר בגמ' ערכין (דף ח:) אפי' היה עשיר בשנה שהביא לייפורים או בשנת הבאת אשם והעני הכל הולך אחר חטאת ואפי' לתנאי דפליגי עליה איכא לאוקמא להא דהכא ולפרושי יכאוב נכסיו לאחר מעיקרו ומתנה על חטאת העוף ואומר אם טמא הוא פירוש אם מלורע הוא הרי זו חובתו ואם לאו הרי זו ספיקו ואוכל בקדשים מיד אבל לשתות יין ולטמא לתתים אינו יכול שאין ימי נזרו עולין לו מתוך ימי נזרעתו כילד יעבה לדברי בן זומא שאינו [13] מלריך לנקוב אחד מן הסוף לידוע כנגדו כמזיר כמו שאמרנו ר' יהושע בפרק שני מזירים (נזיר דף נט:) פופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלח פירוש בפר תגלחת טומאה וספק תגלחת טהרה דשמא מלורע היה ונזיר טמא ולא עלו לו אחת מתגלחותיו לנזירותו רק לנזרעתו שאין ימי נזרו עולין מתוך ימי [14] נזרעתו ולפוף שבעה אחר טהרת ימי נזרעתו אינו יכול לגלח דשמא נזיר טהור הוא אבל הזאה לא בעי שבבר הזה ושנה ואפי' לפוף שלשים אינו יכול עד [15] שחרוק עליו אחד מן הדמים ומביא חטאת העוף משום ספק תגלחת טומאה שאינו יכול להתחיל מנין נזירות טהרה עד שיביא חטאת וכדפרישית ומתנה עליה כמנאי שלמעלה בתגלחת ראשונה וה"ה שיש להתנות שאם אינו נזיר עכשיו בלל שבלתה נזירתו מתגלחת שלמעלה העולה נדבה וחטאת העוף שפיקו אך התנאי לא חל בספק כל זה פופר [16] שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים [17] ולאי עולת [18] בהמה שפיקו ומתנה עליה ואומר אם טמא הייתי בתגלחת שלישית העולה ראשונה

עין משפט נר מצוה

לד א מיי' פ"ז מהלכות מעשר שני הלכה יא:
לה ב מיי' פרק ה מהלכות שמיטה ויובל הלכה ד:
לו ג מיי' פ"י מהלכות נזירות הלכה ז:

מוסף רש"י

הנח לתרומת תבלין דרבנן. דרתנאים דנגן תרומין דאורייתא כתיב (שמות לא:) למחרת מביא אשמו. כתיבתא נזירות קתני לה, מי סתיה ספק נזיר טמא וספק טהור, ספק מלורע מוחלט טמא ספק טהור, אוכל בקדשים אחר ס' יום סי, ר' שמעון אומר למחרת יום שביעי מביא אשמו ולוג עמו (נזירות קה.), למחרת אל טריקנו שהוא יום הגלחת קרבנותיו מביא אם אשמו כי' (נזה ע.):

נוסחאות רש"י כת"י

ומכן דאסיר בכנים. מבנה היה לקמן בפ' כל התדיר (דף 5:) כל הקדשים הנאלין בכהנים לשנות באכילתן כי' דמתיב כהו לך נתנים למשתה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין: **וסכלי תרומה.** אע"ג דקא ממעט זמן תרומה: **אין לוקחין תרומה כנסף מעשר שני מפני שממעט.** נמקום אכילתה דאין מעשר שני נאכל אלא בירושלים: **כי אתא.** אביי לקמיה דרב יוסף: **אמר ליה אמאי לא פוסקים.** מהלי נמי: **לגיס בספסל.** שלריך לאכול הטמן בזמן הבשעור: **כפא** נמי דרבנן. תרומה ירק. ומיהו דמרך ליה אי הכי דבתרומה דרבנן אחרי איפכא מיבעי ליה אין מבשלין ירק של תרומה בשמן של שביעית אבל אם הטמא דמנה תרומה שמן הא לחלוייתא היא דכתיב לאיזה דגנך תירוש ויולהרך ופליגי שרי ר' שמעון: **דאיערב.** שמן בירק ועל כרחו יבשלם יחד כדמפרש ואחיל שאי אפשר לטמטמו אלא יבשלו כולו: **הא לא דמי כו'.** פיומא דקושיא הוא: **תפיכה בחמיכות.** מתני' היא וקתני מאכל כחמור שבהן ואפילו לרבנן והכא נמי אי דלאיערב עסקינן לא הוו פליגי רבנן עליה: **וקמפסיד בשביעית.** ורחמנא אמר נאכלה ולא לבספד: **למחרת.** בספק מלורע מוחלט וספק אינו מוחלט קאי. למחרת ביום השמיני: **שחיטה בלפון ובהוגות.** כחומר דאשם: **ומסיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק.** כחומר שלמים. והא

שיטה מקובצת

חבי נבי דרבנן. פ"ה דמירי בתוספתא ירק דרבנן דף זה פריך אי הכי איפכא מבעיא ליה בעבור מיכת בבריתא דמירי בתרומה דרבנן. חב דוסק לאיך היה מיפה מה לטמר דמירי בתרומה ירק דרבנן. דבבריתא מוכיר בהדיא שמן של תרומה. לכך נראה דה"פ ר"ש דדרבנן פי' דשמן של תרומה דקתני בבריתא מירי בשמן שומשמין וחנורס בתרומה ביקרו לא הוה אלא מדרבנן דמדאורייתא לא היה תרומה אלא שמן של יהבר, ושלה שרין לו הכי איפכא מבעיא ליה דמירי בתרומה דרבנן ותבני דמירי בתרומה בבריתא בר' דרבנן בדרי הדנה **אאשמו** שלמים. פי' לתמרי אינו יכול לשלמים (לכהנים) לגיס הספסל נלון. תוי"ד אין לוקחין. אי בקונטרס תרי"ל. ולא נהיגה לפי קלי אתרתיה מרי ושרי המנגה כי מלמלו מה שאין מתנגה אבל לכל הבריתא (מסדר"ש אם) לכך נראה דנמסר בתוספתא שהמשנה אבל לכל הבריתא לכהנים (מהרי"ק). ד"ה למחרת. אי בקונטרס למחרת יום שמיני. ר"ל בקונטרס למחרת יום שמיני. ר"ל ומיהו כפא יום שמא המנגה אחרונה: **אי** קרים מתן שכב בר. מי כיון שהקונטרס אמרים מן הנגה עולה לאיסים נמנה כל שיר קומן

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com